

Nr 67.

Av herr **Hansson** i Skediga, om viss ändring av 54 kap. 12 § rättegångsbalken.

Enligt rättegångsbalken kap. 54 § 12 får talan ej fullföljas i högsta domstolen, om värdet av vad part tappat i hovrätten »uppenbart icke uppgår till ettusenfemhundra kronor». Denna bestämmelse har tillkommit i avsikt att förhindra att en mängd mindre mål fullföljas i högsta domstolen och därmed belasta dess arbete. Emellertid kan det ifrågasättas om 1 500 kr. i verkligheten är en så ringa summa som förutsättes i rättegångsbalken. Det torde vara obestriddt att 1 500 kr. för inkomstagare i de lägre inkomstskikten utgöra ett icke obetydligt belopp. För personer med stora inkomster ställer sig saken givetvis annorlunda; för dem äro 1 500 kr. en bagatell. För många medborgare framstår det emellertid som ett berättigat intresse att få här nämnda mål prövade av högsta domstolen. Bestämmelsen i fråga har uppfattats som en orättvisa, vilken i realiteten medför olikhet inför lagen.

Före den nya rättegångsbalkens ikraftträdande har detta stadgande haft ett visst berättigande som ett medel att minska arbetsbördan för högsta domstolen. Detta skäl föreligger emellertid inte längre, sedan numera prövningstillstånd alltid kräves för talans fullföljande i högsta domstolen. Det innebär att högsta domstolen nu har befogenhet att avvisa alla mål, som verkligen äro av bagatellartad betydelse. Bestämmelsen om att talan inte får fullföljas i högsta domstolen, om värdet av vad part tappat i hovrätten icke uppgår till 1 500 kr., framstår därför som obehövlig.

Under hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta att rättegångsbalken kap. 54 § 12 ändras på så sätt, att första stycket utgår.

Stockholm den 19 januari 1948.

K. E. Hansson,
Skediga.